

SETKÁVÁNÍ

1

ROČNÍK V. LEDEN 2004

BRNĚNSKÝ EVANGELICKÝ MĚSÍČNÍK

LEDEN

BRNO I

BRNO II

1. 1. Nový rok 2004

9:00 ČK Olga Tydlitátová VP	9:00 BD Jiří Malý VP
	10:00 Kuř Jaroslav Vitek VP
	13:45 Tiš Jaroslav Vitek VP

4. 1. Druhá neděle po vánocích

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jaroslav Vitek
10:00 ČK Jiří Gruber	
14:15 Rch Jiří Gruber	
18:00 BK modlitební týden	

11. 1. První neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vitek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	9:45 Tiš Jiří Malý

18. 1. Druhá neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Jiří Gruber	9:00 BD Jiří Malý
10:00 ČK Jiří Gruber	10:00 Kuř
14:15 Rch Jiří Gruber	13:45 Tiš Jiří Malý
	19:30 BD Ivo David

25. 1. Třetí neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jiří Malý
14:15 ČK Olga Tydlitátová	9:45 Tiš

1. 2. Čtvrtá neděle po Zjevení Páně

8:30 BK Olga Tydlitátová	9:00 BD Jaroslav Vitek
10:00 ČK Olga Tydlitátová	10:00 Kuř Jiří Malý
14:15 Rch Olga Tydlitátová	13:45 Tiš Jaroslav Vitek

LEGENDA

BK Betlémský kostel
ČK Červený kostel
Rch Rychmanov

BD Blahoslavův dům
Kuř Kuřim

týden ve sboru

Brno I

Úřední hodiny: Po – Pá 9-12; Út 16-18

Pondělí

18.30 – staršovstvo (12.1.)
19.00 – sborový rozhovor (19.1.)
19.00 – sborové vzdělávání (26.1.)

Úterý

15.00 – služby Boží v DD Věstonická
17.00 – dětský klub
17.00 – biblická hodina pro děti

18.30 – příprava nedělní školy
18.30 – uvedení do křesťanské víry
19.30 – starší mládež

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
15.00 – kavárnička
18.30 – mladší mládež

Čtvrtek

9.30 – klub otevřených dveří
16.00 – konfirmační příprava II. ročník
17.00 – biblická hodina pro dospělé
18.30 – redakční rada BEM (8.1.)

Pátek

15.00 – konf. příprava – Rychmanov
18.30 – zkouška pěveckého sboru CD

Neděle

10.00 – nedělní škola pro děti
11.00 – setkání na faře při kávě a čaji

Brno II

Úřední hodiny: Po – Pá 8.30-11.30

Pondělí

17.30 – mladší třicátníci
18.30 – staršovstvo (12.1.)

Úterý

18.30 – setkání dorostu
19.30 – třicátníci (6.1.)
19.30 – poslech zvukových
záznamů přednášek (20.1.)

Středa

13.00 – služby Boží
v Diakonii Hrnčířská
18.00 – biblická hodina v BD
19.30 – mládež

Čtvrtek

15.30 – vyučování dětí
a příprava konfirmandů

Sobota

9.30 – služby Boží v DD Kociánka
(10.1.; 24.1.)

Neděle

10.00 – setkání v Blahoslavově
domě při kávě a čaji

Setkávání – brněnský evangelický měsíčník. Ročník V. Vydávají sbory Českobratrské církve evangelické Brno I a Brno II. Odpovědní redaktoři: Jiří Gruber, Jaroslav Vítek. Spolupracovali: Marek Baláš, Milan Cahlík, Jan Franců, Ladislav Hájek, Marie Hájková, Ludmila Marková, Ctirad Novák, Blahoslav Šimek a další. Registrováno pod číslem MKČR E12109. Vychází 10× ročně. Doporučená cena jednotlivého čísla 10 Kč. Články označené * neprošly jazykovou korekturou.

Adresa sboru ČCE Brno I: Opletalova 6, 602 00 Brno, tel. 542 211 453,
email: ccebrno1@atlas.cz, <http://brno1.evangelnet.cz>

Adresa sboru ČCE Brno II: Lidická 79, 602 00 Brno, tel. 541 212 469,
email: evsboii@iol.cz.

Synu, v tichosti konej své práce
a budou tě mít rádi lidé Bohu milí.

Čím větší jsi, tím více se pokořuj
a najdeš milost před Hospodinem.

Neboť Hospodinova moc je veliká,
pokornými je oslavován.

Co je pro tebe příliš nesnadné, nevyhledávej,
a co je nad tvé síly, nezkoumej.

Přemýšlej o tom, co ti Hospodin uložil,
co před tebou drží v tajnosti, po tom nepátrej.

Nestarej se o to, co se tě netýká,
vždyť ti bylo ukázáno víc, než na co stačí lidský
rozum.

Sírachovec 3,17-23

slovo úvodní

Jak už to tak jednou do roka bývá, otevíráte číslo nového ročníku. Jste jistě za ta léta, co časopis Setkávání pravidelně přichází do vašich rukou, zvyklí, že v prvním úvodníku se hodnotí loňský ročník a jste seznamováni s tím, co vás nového čeká v ročníku příštím. Tak tomu ale letos nebude. Jaký byl minulý ročník si jistě zhodnotíte sami a co vás čeká, nechť je pro vás alespoň na chvíli překvapením.

Nový ročník časopisu Setkávání se do vašich rukou dostává při jiné významné události, a tak bych rád uvažoval spíše nad ní. Tou významnou událostí nejsou, jak by mohlo být nasnadě, Vánoce, a není to ani Nový rok. Mně jde spíš o událost, která stojí trochu v skrytu těchto dvou. A tou je rozloučení se starým rokem. Ne Silvestr, tak jak nám ho již několik let předkládají naše média, ale rozloučení se v důstojném zamyšlení.

Než se pustíte do dalšího čtení, najděte v šuplíku nebo v poličkách mezi knihami obálku s předsevzetími, která jste si určili pro ten starý rok, a podívejte se, kolik jste jich naplnili a kolik ne. Že si žádná předsevzetí nedáváte? To není pravda. Sice jste si neřekli, že to je předsevzetí, ale každý člověk přinucen okolnostmi trochu zauvažuje a řekne si: „Když už je ten nový rok, tak bych se mohl snažit míň dívat na televizi...“ Neříká tomu předsevzetí – ono to není tak zavazující. Stejně tak je méně zavazující, když si předsevzetí nepíšete: „Oh, já zapomněl, že jsem si předsevzal, že...“

Jsou ale důležitější věci, než předsevzetí. Doneste si čaj nebo kávu, usadte se klidně do křesla a VZPOMÍNEJTE. Co všechno se během toho posledního roku událo, kde jste všude byli, co se vám povedlo a proč, co jste pokazili a proč, kolika lidem jste udělali radost a kolik lidí udělalo radost vám, když jste to nejvíc potřebovali, kolika lidem jste ublížili (už jste se omluvili?) a jestli jste odpustili všem, kteří nějakým způsobem ublížili vám, kolikrát jste někomu pomohli (a jestli jste pomáhali s úsměvem a láskou) a kolikrát byla podána pomocná ruka vám... dalo by se tak přemýšlet dlouho a dlouho, a vy na to máte jen jeden večer...

Už jste se navzpomínali dost? Je načase myslet na budoucnost. Jaký bude ten nový rok? Co nám asi přinese? V čem bude horší a v čem lepší pro mne a pro mé blízké? A co pro to mohu udělat? Otázek víc než dost a jistě by se našly i další. Ale chci vás nechat přemýšlet o samotě – je to tak lepší.

Na závěr vám předkládám jedno krátké zamyšlení:

„Moje prababička jezdila navštívit svoji maminku vždy alespoň na tři dny. Jela vozem, někdy šla pěšky a trvalo jí celý den, než se k ní dostala. Den si spolu povídaly o všem možném a třetí den jela prababička domů.

Moje babička už jezdila za svojí maminkou dráhou a celá návštěva se o den zkrátila. Přijela k ní vždy odpoledne, dlouho do noci si povídaly a druhý den ráno jela babička domů.

A návštěva mé maminky u té její trvá něco přes hodinu, staví se u ní autem cestou z práce, popovídají si téměř mezi dveřmi a maminka spěchá domů.

Jen se děším toho, až se vdám a budu za ní jezdit. Kolik si na ni udělám času?“

A kolik času v příštím roce budeme věnovat svým blízkým my?

Marek Baláš

přečetli jsme

Divoká byla zdejší krajina jen do třicetileté války

Velkou změnu krajiny, jejíž základní znaky přetrvaly dodnes, však přineslo teprve baroko, především doba pobělohorská. A nahrával tomu nejen civilizační vývoj, ale i politická situace.

„Za třicetileté války došlo k rozvrácení vlastnických vztahů, potom se pozemky v rukou vítězů naopak scelovaly. Až v této době došlo k důslednému rozlišení, co je pastvina, co les. kde končí úhor a kde začíná pole. Do té doby se páslo třeba i v lese, kdo potřeboval dřevo, ten si prostě nakácel, prostor na políčko se vyklučil a pak třeba zase nechal zarůst... Staré pastevní lesy byly krásné pro oko, členité a přitom průchozí, podobné dnešním parkům.

Mýtinky vykloučené hospodářem zarůstaly spoustou květin, tu a tam se nechal stát doopravdy pořádný strom, ušetřený, až bude potřeba dřeva na novou chalupu,“ nastínil podobu předbělohorských lesů doktor Sádlo.

S tím vším je po Bílé hoře konec. Začíná zemědělská velkovýroba na panských velkostatech. Budují se hutě a hamry. Železářství dosud uhlí nezná, a tak mu padají za oběť další tisíce stromů. Ostatně není náhodou, že v těchto letech byly vyhubeny celé populace vlků a medvědů. Poslední zastřelené exempláře v devatenáctém či dokonce dvacátém století jsou už jen dobovou kuriozitou. O divoké a nebezpečné krajině lze zkrátka mluvit do Bílé hory, poté už začíná krajinné plánování. Valdštejnské aleje z měst na poutní místa jsou jen jedním z důkazů odlišných cílů v budování kulturní krajiny.

Martina Šrámková v rozhovoru s dr. Sádlem, Lidové noviny 29.7.2003, vybral J. Gruber

O ukradených slovech

Nejen majetek byl ukraden církvi (či církvim), také slova. Už si to často ani neuvědomujeme. Když někdo někde za účasti obložených chlebičků a vína nalévaného do piknikových pohárků představuje veřejně svou knihu či kompaktní disk, je to hned „křest“. Pořadatelé takových akcí se suverenitou sobě vlastní už to slovo berou jako terminus technicus, netušíce nic o jistém deklinačním úskalí („po křestu následuje pohoštění“); nový román, básnická sbírka či „zvukový nosič“ jsou pak svým „kmotrem“ opravdu jakoby „křtěny“, tj. polévány nebo aspoň pocákány – ovšemže alkoholickým nápojem, nezřídka dokonce šumivým. Když někdo pořídí rozhovor se známou osobností ze světa umění, sportu, politiky nebo třeba „modelingu“ a dotazovaný člověk se svěruje víc, než je obvyklé (a obvyklé je dnes už skoro všechno), s problémy osobními, pak už to není obyčejné interview, musí to být rovnou „zpověď“. A když je nějaká kniha opatřena závěrečným slovem, v němž na první pohled neuhodí do očí zjevná pitomost, je takový doslov, jak velmi rádi píší naši recenzenti, rovnou „zasvěcený“. Nemohli bychom slova jako křest, zpověď a zasvěcený vrátit do kostela? Já vím, v jazyce restituce neexistují, slovní bohatství je „majetkem všeho lidu“, ale za pokus by to možná stálo.

Jaromír Slomek, Lidové noviny 23.10.2003, vybral J. Gruber

Volba nové synodní rady ČCE

proběhla již na jaře tohoto roku, ale ke slavnostní instalaci došlo po vypršení mandátu bývalé rady – v sobotu 22.11.2003 v podvečer v kostele u Salvátora na pražském Starém Městě. Kázání nového synodního seniora Joela Rumla bylo určeno do řad vlastní církve, které předkládal vizi své práce. Především řekl, že si nepřeje být vůdcem, za jehož rozhodnutí by se ostatní mohli schovávat. Vybídl věřící, aby každý z nich nesl svou odpovědnost před Bohem a Kristem. „Každý z nás kreslí čáru, která vede ke Kristu. Nejsou to přímky, jsou všelijak zakroucené, ohnuté, nedodělané, ale každý z nás má svou osobní čáru a všichni musíme spoléhat na milosrdenství Boha, který nás přijímá i s naší nedokonalostí.“ Nově zvolená synodní rada také slíbila, že bude spolupracovat s ostatními církvemi a podporovat ekumenické hnutí.

Naše rodina, B. Kotmelová, vybrala O. Tydlitátová

Ekumenické slavení večeře Páně – kdy?

Nikdy jsem nepochyboval o tom, že při mši držím v prstech Kristovo tělo. Nikdy jsem nepochyboval o tom, že při zpovědním rozhovoru nejsou tím nejdůležitějším mé pastorační (a někdy i poradensko- a klinicko-psychologické) rady, nýbrž úkon a rozhřešení, jímž sám Kristus snímá pouta zla a umývá skvrny provinění.

Tomáš Halík, Co je bez chvění není pevné, z kapitoly Na kněze, proroka a krále: Kněžská bilance

Cítím, že se sluší, abych vyznal, o jaký legitimní biblický „prožitek“ při večeři Páně jde, čím mi živly jsou. Při přijímání u stolu Páně se mi dostává podílu, obecenství, koinonie na Kristově golgotské oběti, v chlebě společenství na jeho těle, obětovaném na golgotském kříži, ve vínu společenství v jeho krvi tamtéž prolité.

Josef Smolík, Evangelický týdeník Kostnické jiskry 40/2003, Zmatek kolem večeře Páně

Ekumenismus nemůže opomenout nebo se programově vyhýbat tomu, co je církev a co jsou její kořeny. Tím se nevyhneme otázce společného slavení večeře Páně. To pokládám za důležité. Nedaří-li se to, pak o tom mluvmе. Mluvmе nejen o tom, co nás spojuje, nýbrž i o tom, co nás rozděluje a proč, co za tím je apod. V jedné svátosti už jsme shodu našli, teď nás čeká další svátost. Nemůžeme ji ignorovat, zvláště když v učení o církvi hraje tak důležitou roli.

Joel Ruml, Evangelický týdeník Kostnické jiskry 28/2003, Rozhovor s novým, nastupujícím synodním seniorem

Citáty vybral A. Hladký.

rozhovor

Liturgický rok v hudbě protestantismu

rozhovor s varhaníkem Michalem Novenkem

Po celý uplynulý církevní rok nás na rozhlasové stanici Vltava vítal do nedělního rána pořad Liturgický rok v hudbě protestantismu. Pořad se vysílal již v 7 hodin

ráno, ale rozhodně stálo za to si přivstat a sledovat jej. Slyšeli jsme pečlivě vybrané a nám blízké skladby, dozvěděli jsme se něco o tom, jak a proč tato díla vznikala. A tak jsem velice ráda, že autor těchto pořadů Michal Novenko, který nás jimi také provázel a sám mnohá díla interpretoval, byl tak laskav a elektronickou poštou odpovídal na několik mých otázek.

Pane profesore, rádi bychom se zeptali, proč jste si zvolil téma liturgického roku v hudbě protestantismu. Co vás na něm zaujalo?

Na to budu po částech odpovídat vlastně ve všech následujících bodech, ale začátek bude docela prozaický: téma mi navrhla redaktorka Vladimíra Lukařová, která má pořady o duchovní hudbě na starosti. Bere to jako skutečné poslání a stará se o vše s nesmírnou pečlivostí. „Své“ autory si třeba i léta postupně prověřuje a zpravidla s dvouletým předstihem začne připravovat každou novou sérii „liturgického roku“. Nu a protože ví o mé znalosti protestantských chorálů (což patří u varhaníků k důležitým součástem vzdělání) i o mém ekumenickém založení, oslovila mne právě s tímto úkolem.

Čím se hudba pro protestantskou liturgii liší třeba od té, která byla komponována pro potřeby liturgie katolické?

To bylo právě v mnohých dílech našeho pořadu zmíněno a konkrétně předvedeno. V protestantské liturgii (zejména v tradiční luteránské) má hudba význačné postavení a určité hudební druhy mají dokonce více prostoru, než v liturgii katolické. V katolické církvi byla hudba vždy těsněji spjata s liturgickým děním, což ji ale někdy určitým způsobem omezovalo. V protestantské bohoslužbě je hudba v jistém smyslu samostatnější a má často větší prostor: kantáty a moteta jsou mnohdy „druhým kázáním“, varhaník má znatelně větší prostor pro preludia a chorální přede hry (dá se dokonce říci, že kantor či varhaník je přímým „partnerem“ či „protějškem“ kazatele, zatímco v katolické liturgii je více v roli „služebníka“). Od počátku byl také mnohem více uplatňován lidový zpěv a protestantský chorál se stal vlastně východiskem a tématickým zdrojem pro skladatele (vezměme jen to bohatství chorálních přede her, kterými varhaník zpěv uváděl...).

V jaké míře byla v protestantských chrámech provozována hudba kupř. v době Bachově, a proč (podle mého mínění) tomu tak nebylo v českých zemích?

Myslím, že Čeští bratři a později čeští evangelíci neprovozovali hudbu v té míře.

To je dáno i historicky a dokonce materiálně: v Bachově době, kdy měly protestantské církve v určitých zemích už pevně vybudované postavení, organizační strukturu a - proč to zapírat - i vliv a moc, byla už česká reformace dávno potlačena habsburskou rekatolizací. Hudba byla vždy vítaným prostředkem nejen k niternému oslovování lidských srdcí, ale i k vnější reprezentaci a zvýšení lesku „těch mocných“. Pochopitelně tedy v silné a bohaté církvi hrála významnější úlohu, a proto byla v Bachově době po hudbě velká poptávka, zatímco Čeští bratři začínali ve skromných podmínkách a k pozdějšímu rozkvětu už jim dějinné události nedaly šanci. Přesto tvorba a působnost českých literátských bratrstev tvoří čestnou kapitolu v dějinách protestantské hudby.

Mezi autory, které jste do svého pořadu vybral, byli převážně němečtí a severští skladatelé. To není jistě náhoda.

Částečně jsem na to odpověděl v předchozím: Německo bylo kolébkou luterské reformace a stalo se její „hlavní baštou“ (s výjimkou katolického jihu). Proto zákonitě tam vzniklo i to největší bohatství protestantské hudby. Navíc Němci své kultuře věnují soustavně opravdu velkou pozornost a díky tomu je k dispozici i bohatý fond nahrávek (u mnohých děl je dokonce možno vybírat z pestré nabídky a další nové snímky stále vznikají).

Jaký je váš osobní názor na otázku, zda patří hudba do bohoslužby, zda má dnes co říci do vztahu člověka k Bohu? Několikrát jste mluvil ve vašich pořadech o síle Bachovy víry a o jeho schopnosti vyjádřit jednak velikost a slávu Boží a jednak nesmírnou pokoru před ní. Je to z těch skladeb slyšet a já mám pocit, že slova by toto nedokázala. Přesto si někteří přísní protestanté myslí, že hudba je něco navíc, co do bohoslužby nepatří.

Sama jste to už vyslovila: hudba dokáže vyjádřit to, na co slova nestačí. Hudba může být jedním z nejkrásnějších druhů modlitby, je-li tak opravdu tvořena, předávána a prožívána. Asketické odmítání hudby souviselo vždy s obavami, že hudba odvádí pozornost lidu od „podstaty“ a že každá krása je vlastně světskou marnivostí. Zrnko pravdy v tom snad i je: hudba se těžko cenzuruje a jen otevřené srdce a zkušené ucho poznají opravdovost jejího sdělení. Ale sám život odsunul všechny obrazoborce a misomusy na okraj... A malá perlička k pousmání: Když přísní holandští reformátoři prohlásili hudbu v liturgii za nežádoucí, vynutili si ji lidé alespoň mimo vlastní bohoslužbu - a tak de facto vznikly už v 16. století varhanní koncerty.

Prosím vás, abyste nám něco řekl o sobě. Víme, že učíte na konzervatoři v Praze, někdy se objeví v rozhlase varhanní skladby ve vaší interpretaci. Moc by nás zajímalo, zda jste v některém kostele varhaníkem, do jaké míry vystupujete koncertně, zda nahráváte, a na které varhany.

Nejsem přímo „titulárním varhaníkem“ konkrétního kostela, protože povinnosti s tím spjaté by mi mohly přinášet velké starosti a komplikace při mé koncertní dráze. Při bohoslužbách ale samozřejmě hrávám. Koncertně vystupuji porůznu téměř po celé Evropě i v zámorí (USA, Izrael aj.). Nahrávám celkem hojně: kromě obsáhlého fondu rozhlasových snímků jsem točil i televizní pořady a vyšlo mi dosud 11 sólových CD a řada dalších s různými partnery. K tomu všemu jsem využil více než 100 varhanních nástrojů (pro zajímavost: hrál jsem už na více než 1600 různých varhan). Kromě toho i komponuji a diriguji.

Váš slovní doprovod v pořadech byl zasvěcený i po stránce teologické. Čtete Bibli či jinak studujete tyto otázky? Hlásíte se k některé církvi?

Takový pořad by samozřejmě nemohl dělat nevěřící člověk. Jsem římskokatolického vyznání („probudil jsem se“ a přijal křest ve svých 12 letech po vážné nemoci), ale s velmi ekumenickým záběrem: bydlím v domě, který patří sboru Církve československé husitské a hrávám na jejich bohoslužbách, krom toho hrávám pro pražský sbor anglikánské církve a udržuji hojné styky s evangelíky a pravoslavnými. A ještě jednou se vrátím k úloze paní redaktorky Lukařové: i v těch teologických otázkách má hluboké znalosti, nade vším pečlivě bdí a je vůči „svým“ autorům (při vší laskavosti) opravdu náročná.

Děkujeme za vaše slova a také ještě jednou za ty krásné nedělní půlhodinky. A protože právě v lednu oslavíte narozeniny, přejeme vám hodně radosti z vaší nádherné práce a od Pána Boha požehnání.

Připravila L. Marková

Zpráva z konventu

38. konvent brněnského seniorátu se sešel 6. prosince v Blahoslavově domě. O úvodní pobožnost byl požádán jeden z nových kazatelů v seniorátě bratr jáhen Luděk Korpa z Klobouk. Ustavení konventu provedl bratr senior Pavel Kašpar. Konvent měl 76 hlasovných členů ze všech 23 sborů seniorátu. Předsedou konventu byl zvolen bratr farář Jan Plecháček z Veselí a místopředsedy bratr farář Miroslav Pfann z Rovečného a z laiků bratr Jaroslav Kučera ze sboru Brno II a bratr Tomáš Rozbořil z Vanovic. Poté bylo přikročeno k volbě seniora, kterým byl v tajné volbě 71 hlasy zvolen již na třetí období bratr Pavel Kašpar, farář v Brně - Židenicích. Novým seniorátním kurátorem byl zvolen bratr Vladimír Zikmund ze sboru Brno – Husovice, náměstkem seniora bratr farář Jiří Gruber ze sboru Brno I a náměstkem seniorátního kurátora bratr Miroslav Maňák ze sboru Brno – Židenice. Druhým náhradníkem seniorátního výboru z řad farářů byl zvolen bratr farář Jaroslav Vítek ze sboru Brno II. Ostatním členům seniorátního výboru volební období trvá.

Volby probíhaly během rozhovoru o zprávě seniora. Bylo poděkováno bratru Petru Cardovi, který po několik období (od roku 1985) vykonával funkci seniorátního kurátora. Dále konvent zvolil seniorátní farářkou sestru Martu Žídkovou, která bude vypomáhat ve sboru seniora, v neobsazených sborech se zapojí do práce s mládeží a laiky v rámci seniorátu. Do seniorátní pastýřské rady byl zvolen bratr farář Jiří Malý ze sboru Brno II a jako náhradník bratr farář Štěpán Hájek ze sboru Brno – Husovice.

Bylo schváleno hospodaření seniorátního výboru a usnesena výše repartic pro jednotlivé sbory na rok 2004. Celocírkevní repartice pro sbor Brno I činí 49.430,- Kč a pro sbor Brno II 37.950 Kč. Repartice seniorátní pro sbor Brno I činí 16.550,- a pro sbor Brno II 12.710. Tyto částky se vypočítávají z počtů členů a obětavosti sboru za poslední tři roky.

Během konventu podal zprávu o životě středisek Diakonie v seniorátě ředitel střediska Betlém Petr Hejl.

Jiří Gruber*

modlitba Páně Otče náš

Zdálo by se, že oslovit Boha slovem Otče, je ten nejpřirozenější a nejsnadnější způsob, jak si připomenout Boží lásku, péči a starost. Vždyť je to Bůh, kdo nám dal život a celý tento svět. Jemu za vše vděčíme. On nás vychovává svým slovem a moudře se stará o naši budoucnost. Všichni jsme přece jeho děti.

Je tu však jeden problém. Bůh nám skutečně všechno dává, ale kdo z nás si toho váží? V každém z nás je touha po samostatnosti a nezávislosti. Děláme všechno pro to, abychom Boha nepotřebovali. Jsme hrdí, když si na všechno stačíme sami a nepotřebujeme k tomu žádné rady a pomoci.

Ale jak můžeme říkat Otče tomu, kterého jsme tolikrát zapřeli? Nejde o to, že by Bůh naším otcem nebyl, ale o to, že jsme ztratili právo ho tak nazývat. Každý z nás si raději volí svou vlastní cestu. A když nám konečně dojde, kam nás naše pycha a hrdost zavedla, je tak těžké se vrátit. Ale i kdybychom se vrátili, nemůžeme se před Bohem samou hanbou ani objevit.

Bůh však učinil, co právě otcové dělají tak málokdy. Vyšel nám vstříc. Smazal všechno, čím jsme se od něj oddělili, a znovu nás přijal za své syny a dcery. Velkoryse nám odpustil náš útek z domova, naše silácké řeči i promarněná léta, kdy jsme všechno věděli nejlip. Znovu nám otevřel dveře, které jsme si přibouchli.

Ten, kdo nám to přišel povědět, se jmenuje Ježíš. Stal se nám bratrem. Jedním z nás. Vstoupil do našich lidských starostí a trápení, aby nám náš návrat usnadnil. On první se začal modlit „Otče“ a nás pozval, abychom se k němu připojili.

Vždycky, když tě výsady použiješ, poznáš, že nejsi na světě sám. Stejnou milostí zahrnul Bůh všechny lidi kolem nás. Když k němu voláš, vždycky voláš spolu s ostatními. S těmi, které máš rád, i s těmi, kteří ti jsou protivní. Jestliže bylo odpuštěno nám, musíme tu milost přát i druhým. Nikdo nemá Boha jen pro sebe. Není to otec můj ani tvůj, ale náš.

Jiří Gruber

Výtvarná vyznání z katakomb - Dobrý pastýř

Postava pastýře s ovečkou na ramenou patřila až do 5. století k nejrozšířenějším způsobům zobrazení Ježíše Krista. Najdeme ji všude, kam se v té době rozšířilo křesťanství. Nikdy nešlo o Ježíšův portrét, ale o symbol záchrany a odpuštění. Biblickou oporu má v podobenství o ztracené ovečce (L 15,3-7) a v Ježíšových slovech: Já jsem ten dobrý pastýř, který položí svůj život za ovce (J 10,11). Podobná myšlenka se objevuje i v epištolách (Žd 13,20; 1Pt 5,4).

Dobrého pastýře najdeme nejčastěji jako nástěnnou malbu v katakombách, později jako reliéf na sarkofázích, někdy dokonce jako samostatnou sošku. Majíři a sochaři přitom mohli využít starší výtvarnou tradici, která podobným způsobem zobrazovala boha Merkura jako ochránce stád nebo člověka, který přináší bohům svou obět. Pro křesťany se však stal Dobrý pastýř symbolem Ježíše Krista, který hledá hříšníka a přináší jej zpátky k Bohu. Nejčastěji se nám dochoval na křesťanských pohřebištích, kde vyjadřuje naději a víru zemřelých, že je Kristus dovede do ráje. Teprve ve středověku byl tento symbol nahrazen obrazem Ukřižovaného.

Jiří Gruber

bylo

Večer v Betlémě

Diakonie ČCE - středisko Betlém v Kloboukách u Brna - uspořádala v sobotu 15. listopadu další, již třetí Společenský večer s dobročinnou aukcí. Tentokrát v hotelu Centro v Hustopečích. My jsme se na „betlémském“ večírku ocitli poprvé a máme-li krátce vyjádřit pocit, který jsme z něho měli, pak je to osvěžení na duši. Uprostřed světa plného nenávisti, závisti a malicherných pomluv, kde na

jedné straně si bohatí nechávají stavět skleněné a zlaté bazény a na druhé umírají po stovkách děti hladem, se najednou sejde skupina lidí, kteří chtějí své peníze darovat těm, kteří se nenarodili zrovna pod nejšťastnější hvězdou. A ti druzí dají zase kus svého umu a schopností pro radost těm prvním.

V hotelovém sále, kde nad pódiem svítila betlémské hvězda, se sešli ti, kteří chtějí a mohou část svých prostředků darovat, s těmi, kteří tuto pomoc potřebují. Těžko říci, které strana cítí v této situaci více vděčnosti.

V programu, který uvedli ředitel domova Petr Hejl a předseda představenstva Betléma Jiří Gruber, promluvili krátce čestní hosté, jimiž byli hejtman Jihomoravského kraje pan Juránek a starostové Hustopečí a Klobouk. Několik písní pak zazpívala tříčlenná skupina Javorů. Jejich písnička o zrnku pšišu v dlani, který se může stát horou. budeme-li v to pevně věřit, velmi dobře vyjádřila základní myšlenku celého večera: naše mnohdy malé dary mohou dát smysl a naději několika životům zdánlivě beznadějným. Vystoupení Javorů bylo velmi milé a potěšující.

Po programu proběhla dobročinná aukce, kde se prodávaly jednak výrobky dětí z domova Narnie v Morkůvkách a obyvatel Betléma (kteří byli z velké části přítomni) a jednak předměty darované již renomovanými umělci. Aukce byla téměř profesionálně vedena a ceny rostly do závratných výšek. Kupovali jak podnikatelé, kteří již tradičně Diakonii v Kloboukách sponzorují, tak i soukromé osoby a my jsme jen s obdivem „zírali“, kolik jsou lidé ochotni dát na pomoc druhému člověku. Se svým kapitálem jsme ovšem neuspěli. Vítězek aukce vystoupal na téměř 230 tisíc Kč k velké radosti nás všech. A opět těžko říci, zda byla větší na straně prodávajících či kupujících. Takže vedle „osvěžení na duši“ to byla také radost a navíc přátelské ovzduší, které zde bylo jasně cítit. A celý tento krásný večer byl financován sponzory, od hotelových prostor a pohoštění až po benefiční vystoupení Javorů.

Lída a Dušan Markovi

heslo na měsíc leden

Věrný je Bůh, který nás povolal do společenství se svým Synem, našim Pánem Ježíšem Kristem.

1. Korintským 1,9

Hesla Jednoty bratrské*

O jednom zájezdu na Slovensko

Když jsem četla v Setkávání o zájezdu Cantate Domino na Slovensko, vzpomněla jsem si na zájezd, který jsme uskutečnili před více než padesáti lety.

Můj manžel se narodil na Slovensku, byl tam konfirmován a v Bratislavě chodil do důrostu. Dlouho považoval Slovensko za svou vlast. Chtěl tedy svoje farníky seznámit se slovenskými evangelíky, luterány i reformovanými. Napsal senioru Adamišovi do Bratislavy, zda by některý sbor nebyl ochoten nás přijmout. Přihlásil se sbor ve Skalici. Zájezdu se zúčastnil celý pěvecký kroužek a nějaký ten člen sboru navíc. Ale tehdy bylo vše jinaké, jak by řekl Karafiát. Byly jiné silnice, jiné autobusy a jiné politické poměry. Vyjeli jsme jednoho sobotního rána v květnu 1952. Cestou jsme píchli, a tak jsme si zatím udělali generálku ve volné přírodě.

Cestou jsme navštívili Hodonín a zamířili k Bratislavě, s úmyslem zastavit se na Děvině. Netušili jsme, že Děvín je pohraniční pásmo a že za Dunajem jsou zlí kapitalisté. Nic netušíce jsme se blížili k Devínské Nové Vsi. Tam nás dojel příslušník VB na motoru, museli jsme zastavit a manžel musel vysvětlovat... proč a kam. Nakonec nás propustili a mohli jsme si Děvín prohlédnout a dokonce vyfotografovat.

V Bratislavě jsme byli očekáváni v reformovaném sboru. Jejich kostel stojí na velkém – tehdy Stalinově – náměstí. Před kostelem nás uvítalo celé staršovstvo v černých šatech. Zpívali jsme pak při večerních bohoslužbách. Druhý den jsme vyrazili do luterského sboru ve Skalici, severně od Bratislavy. Farářem tam byl dr. Július Dérer. Měl u sebe kaplana, velkého hudebníka a zpěváka. Po několika letech jsme se s ním setkali na evangelizačním kurzu v Belči, byl tam se slovenskými faráři, kteří tam přijeli na zaprenou. Ve Skalici jsme zpívali při bohoslužbách, mimo jiné hymnu slovenské evangelické mládeže „My máme pevnou skálu“. Účast na luterských bohoslužbách byla pro české evangelíky velkým zážitkem. Na zpáteční cestě jsme se ještě zúčastnili bohoslužeb ve sboru CCE ve Zlíně, kde jsme také zpívali.

Jste-li zvědaví, který sbor se to vydal v r. 1952 na Slovensko, byl to sbor v Lanškrouně.

Zavzpomínala sestra Libuše Soběslavská.

Radostná zpráva z Ugandy

Překlad dopisu ze dne 20. srpna 2003

Milí manželé XY,

Ssentamu Manuel je ještě malý, aby mohl napsat dopis, ale byla mu přidělena sociální pracovnice (pomocnice), Miss Julian Nankanja. S velikou vděčností děkujeme za Vaši lásku a za to, že jste si ho vybrali z tak velkého množství dětí jako svého adoptivního syna. Byl proto „jako ve snu“, když uslyšel tuto radostnou zprávu od své pomocnice. Pomohli jste mu tím velice a Manuel si umiňuje, že bude velmi pilně pracovat, bude-li Pán Bůh jeho pastýřem. Milovaní rodiče, Manuel Vám přeje vše nejlepší a mnoho zdaru prostřednictvím modliteb. A opět posílá ty nejkrásnější pozdravy všem členům Vaší rodiny i Vaším přátelům, kdekoliv je máte.

S láskou Váš Manuel Ssentamu

Poznámka adoptivních rodičů: dopis byl doplněn dětskými kresbičkami. Naše sdělení doplňujeme ještě o skutečnost, že jsme výběr dítěte ponechali na organizátorech a nevybírali sami.

Vernisáž

Miroslav Rodr

Nepočítám roky.
Počítám dny!
Bylo jich dost. Přesně 25 567.
(A vlastně ještě i těch 270,
kdy jsem byl – nebyl.)
Až se hlava zatočí nad tím
množstvím.
Každý z nich byl zvláštní.
V každém vždy nový pokus malíře
zachytit –
co vlastně?
Život !?
Ráno jsem začal na čisté čtvrtce...
- a večer jsem přehlížel hotový
obraz.
Jak byly rozdílné!
Někdy jen pár zmatených čar,
jindy pěkné zátiší,
někdy jen nejasná šed',
jindy výrazná duha,
někdy tragické stíny,
jindy pestrý vtíp (beze slov).
Všechny jsou podepsané mou rukou,
všechny jsou mé
a žádný není na prodej.
Však ještě namaluji další.
Kolik? Jeden? Deset? Sto? Tisíc?
Nevím a nemrzí mne, že nevím.
Mám dost práce s tím dnešním,
aby byl aspoň trochu k světu.
Jednou budu kreslit poslední
- ten den jej už nedokončím.

Pak bude výstava.
Nikoho nemohu pozvat

- tam venku ať si malíře chválí či haní,
jak kdo chce.
Uvnitř budeme jen my dva.
Tiše v koutku budu pozorovat,
jak Znalec jde od obrazu k obrazu.
Žádný nevynechá, každý pečlivě
prohlédne.
Věřím, že svou práci neodbude.
Na jeho úsudek je spolehnouti.
Nakonec se zamyslí nad souhrnem.
Pak se zastaví,
pevně mi pohlédne do očí,
- a řekne – Co poví?
Snad: „Mazale zlý a lenivý, věděl jsi...“
Nebo: „Umělče dobrý a věrný, vejdiž...“
Ani jedno z toho se na mne nehodí!
A co se hodí?
Už dnes to Znalci přenechávám.
Ať řekne cokoliv,
bude to slovo dobré a pravé.
Ať budu na pravici, či na levici,
bude to spravedlivé.
A já už dnes s ním souhlasím.

28. 12. 1983

přetištěno z Českého Bratra

společenská kronika

Brno I

1. 1.	Jan Došla	30 let
3. 1.	Ludmila Pokorná	90 let
4. 1.	Jiří Popelář	30 let
6. 1.	Hana Skalníková	30 let
6. 1.	Emanuel Veselý	90 let
8. 1.	Zdeňka Čápková	70 let
9. 1.	Jan Lacina	60 let
12. 1.	Lenka Valentová	20 let
14. 1.	Michal Vosinek	40 let
15. 1.	Pavel Lukl	87 let
17. 1.	Jiří Stratil	85 let
18. 1.	Ludmila Burešová	83 let
18. 1.	Veronika Zezulová	85 let
20. 1.	Olga Nekudová	80 let
20. 1.	Jitka Zahradníková	60 let
21. 1.	Zdenka Suchomelová	70 let
22. 1.	František Bárta	60 let
23. 1.	Petr Herzog	70 let
23. 1.	Lubomír Kolman	60 let
26. 1.	Františka Doleželová	70 let
29. 1.	Tereza Balvínová	10 let
31. 1.	Marie Franková	93 let

Pokřtěna byla

16. 11. Viktorie Brožová, nar. 2003

Rozloučili jsme se:

17. 11. Helena Kuchyňková, nar. 1922
4. 12. Hana Vicherková, nar. 1970

Brno II

5. 1.	Věra Herčíková	83 let
8. 1.	Vlasta Horáková	78 let
12. 1.	Růžena Albrechtová	80 let
13. 1.	Františka Kolínská	83 let
14. 1.	Josef Prudký	77 let
14. 1.	Růžena Bílková	93 let
14. 1.	Augusta Rakovská	79 let
17. 1.	Zdeňka Čurdová	88 let
17. 1.	Alena Havířová	78 let
18. 1.	Jaroslava Hájková	82 let
19. 1.	Otakar Trhlík	82 let
19. 1.	Jindřiška Tršová	83 let
21. 1.	Anežka Fidrmucová	81 let
23. 1.	Květoslava Hanáková	79 let
28. 1.	Darina Marková	89 let
28. 1.	Milan Melichar	81 let
29. 1.	Marie Sýkorová	81 let
30. 1.	Wanda Meluzínová	79 let
31. 1.	Hana Pavlovská	75 let

Rozloučili jsme se:

3. 12. Marie Dobešová (nar. 1915)

výsledky sbírek v roce 2003

Přehled celocírkevních sbírek

		Brno I	Brno II
25.12.2002	bohoslovci	13 470 ,-	13 420 ,-
16.2.2003	sbírka na tisk	4 144 ,-	7 740 ,-
20.4.2003	Hlavní dar lásky	16 406 ,-	4.750 ,-
květen 2003	Jeronymova jednota	34 220,-	15.990 ,-
8.6.2003	Diakonie	5 811,-	9 770 ,-
29.6.2003	Sbírka solidarity sborů	2 332 ,-	4 760 ,-
7.9.2002	Evangelická akademie	5 300 ,-	5 455 ,-
říjen 2003	Jubilejní toleranční dar	3 332 ,-	17 350 ,-
říjen 2003	Fond potřebných ve světě	6 127,-	-

Seniorátní sbírka

30.11.2003	Diakonie Brno a Klobouky	6 537,-	18 070,-
------------	--------------------------	---------	----------

Ostatní příspěvky a dary

duben 2003	Citadela (hospic Diakonie)	10 847,-	10 059 ,-
září 2003	Naděje	29 386,20 ,-	-
březen.2003	Adopce – Indie	4 900 ,-	-
říjen 2003	obnova kostela v Rumburku sbírka probíhá		10 750 ,-

Bohoslužby

– krok za krokem (1)

Vstup

V povinné evangelické četbě pro děti autor kdysi vyprávěl o lidech, co přišli do kostela. Nejdřív prý každý chvilku stál na místě a díval se do klobouku.

Zdá se, že bez ohledu na klobouk se v našich časech dost zapomíná na věc, již Karafiátovi broučci nepozorovali, ač jinak lidštině rozuměli. Když člověk přijde na služby Boží, má ještě předtím, než to všecko začne, pozoruhodnou příležitost (třeba co nejtišeji) říci něco tomu, kdo ho tam pozval. Kdo vstoupil, opovažuje se čekat, že bude vítaný host. Přišel tam, kde to není ani presbyterovo, ani farářovo, ba ani kostelníkovovo. Je v domě určeném ke zvěstování Božího slova. Bůh a jeho slovo tam mají být rozhodující.

Ptám se, zda to není dobrá příležitost zvoucího Boha oslovit. Třeba mu poděkovat za pozvání. Třeba mu zkusit říci, aby tam byl se mnou, poprosit, aby mi to, že tam jsem, bylo k dobrému. Nebo snad na tom nezáleží? Je přece důležité, co tu pro nás připravil – a je důležité, abychom to byli schopni přijmout.

Nejlepší příležitost, při níž by myšlenky na to vše náležitě a bez úspěchanosti dozněly, by asi byla chvíle úplného ticha před začátkem. Ticho, z něhož vystoupí služby Božího slova.

Ano, bylo by to užitečné, ale neznám bohoslužebné shromáždění s více než deseti účastníky, v němž by se to dařilo. Naštěstí se už před delší dobou podařilo najít vhodnou pomůcku, jak tomuto nezdaru odpomoci. Tou je hudební předehra. Když jsou ve vašem kostele varhany, stačí už jenom, aby u nich byl varhaník, a místo tak těžce dosažitelného ticha je tu předehra, možnost ztišit se a soustředit, připravit se na to, co bude následovat. Není však nikde, natož v tomto článku, psáno, že nástroj, který předehtu zahraje, musí být zrovna varhany. Jiný nástroj a jiný hudebník tu může vykonat skvělou službu.

Služby Boží mají (stejně jako kostel) svůj práh. Když jej lidé překročí, vstoupí do bohoslužebného děje. Prah představují první nahlas pronesené věty. Jednomu z užívaných typů takového vstupního slova se proto také říká „otevření“. Známá slova „ve jménu Boha Otce, Syna i Ducha svatého“ oznamují, komu patří ten prostor a čas, do něhož lidé společně vkročili. Patří to místo a ta chvíle Bohu tajemnému ve svém bytí, a přece se blížícímu lidem; Bohu, který nám dává dech a smysly, řeč do úst a sluch do uší. Otevřením služeb Božích se ho lidé dovolávají.

K takovému úvodu (prahu) bohoslužebného děje patří hned také onen první krok, který shromáždění společně udělá. Je to příležitost společně Bohu děkovat a chválit ho – nic přednějšího se v tu chvíli nenajde. Takovému prvnímu kroku se říká „vstup“. Tentýž význam má i slovo „introit“ – druhdy se jím označoval slavnostní průvod, jímž se zpěvem vstupoval do kostela chór, který celou další bohoslužbu vedl či doprovázel. V reformovaném prostředí zůstal na místě takového zahájení zachován zpívaný nebo recitovaný žalm – tedy z Písma převzatá řeč či zpěv oslovující Boha a vyhlášující Boží chválu. Ostatně to prý je nejvlastnější a nejpatříčnejší uplatnění pro dar lidské řeči a dar zpěvu.

Jaroslav Vítek

bude

Sborový plán na rok 2004 (Brno I)

- 4.1. – 11. 1.Ekumenický týden modliteb
- 19. 1.sborový rozhovor s vojenským kaplanem Pavlem Rumlem
- 30. 1. – 1. 2.víkend pro konfirmandy ve Strměchách
- 8. 2.Devítník – vysluhování večere Páně
- 20. – 22. 2.víkend pro mládež – Daňkovice
- 29. 2.1. neděle postní – vysluhování VP, celocírkevní sbírka na tisk
- 1. 3.ekumenické bohoslužby pro mládež
- 13.3.seniorátní presbyterní konference
- 21. 3.výroční sborové shromáždění
- 8. – 12. 4.Velikonoce, celocírkevní sbírka na Hlavní dar lásky JJ
- 18. 4.skautská neděle

- 9. 5.návštěva dr. Jiřího Mrázka
- 20. 5.Nanebevstoupení Páně
- 21. – 23. 5.sborový víkend na Blažkově
- 30. 5.svatodušní svátky, celocírkevní sbírka na Diakonii
- 6. 6.seniorátní rodinná neděle
- 13. 6.konfirmace
- 27. 6.ukončení školního roku

Křesťanský magazín - vysílání 18.ledna 2004

Křesťanské loutkové divadlo Nové naděje Brno – Evangelikální teologický seminář Praha – Zprávy z Vatikánu – Biblická soutěž.

Novoroční ekumenické bohoslužby na Petrově

Konají se 1. ledna 2004 v 15 hodin. K programu těchto bohoslužeb, na které jsme vás srdečně zvali již v prosincovém Setkávání, ještě uvádíme, že v jejich průběhu uslyšíme Gloria in D od A. Vivaldiho v podání Brněnského filharmonického sboru a dómského orchestru. Provedení řídí Petr Kolář.*

Alianční týden modliteb

od neděle 4.1. do soboty 11.1. vždy v 18 hodin

<i>Den</i>	<i>Místo konání</i>	<i>kazatel</i>
4.1.	ČCE, Betlémský kostel	Křesťanské sbory
5.1.	Slovo života	Církev Bratrská, mládež
6.1.	Apoštolská církev	Armáda Spásy
7.1.	CB, Kounicova	ČCSH
8.1.	BJB, Smetanova	Křesťanské sbory
9.1.	Křesťanské sbory	Apoštolská církev
10.1.	Armáda spásy, Staňkova	Slovo života
11.1.	ČCSH, Královo pole	BJB*

Sborový rozhovor s vojenským kaplanem

V pondělí 19. ledna bude opět sborový rozhovor na faře Opletalova 6. Naším hostem bude tentokrát vojenský kaplan Pavel Ruml, který nám poví o své službě v Iráku (včetně videofilmu) a zodpoví vaše dotazy ohledně duchovenské služby v armádě. Srdečně zveme.

Sborové vzdělávání s bratrem farářem Veselým

bude v pondělí 26. ledna v 19 hodin. Budeme se při něm věnovat evangeliu podle Jana*

Klub otevřených dveří

každý čtvrtek v 9.30, hlídání dětí zajištěno

8. ledna Mlíčko nade vše, rozhovor s MUDr. Klimovou

15. ledna O darech a dárkách, povánoční přemýšlování
22. ledna Církev po tolerančním patentu, vypráví ses. Věra Doleželová
29. ledna Zůstat sám sebou
- o sebedůvěře maminek a dětí s Janou Slámovou *

Pozvánka na uvedení dvou knih

Nakladatelství Kalich vydalo knihu, která se jmenuje „**Prošli jsme v Jeho síle**“ (což je citát z písně Miloše Rejchrt). Kniha je svědectvím o víře a poslušnosti evangelíků, zvláště z Vysočiny a Valašska, kteří pomáhali lidem na útěku před gestapem, uprchlíkům z totálního nasazení nebo ze zajetí či vězení. Zároveň to však je pokus svědectví reformačních církví včetně Československé církve husitské o tom, jak žily v období let 1938–1945 a jak se tento čas projevil v životě jejich sborů a obcí. V knize je též řada fotografií z té doby a rozsáhlý seznam knih a článků o válečných zkušenostech evangelíků. Na knize pracovala řada členů našich sborů, jmenovitě sestra Jarmila Řezníčková, Marek Zikmund, manželé Šimsovi a mnoho dalších. Knihu můžeme jen doporučit a lze doufat, že povzbudí sbory k tomu, aby sepsaly svou „okupační“ historii, dokud jsou živi její pamětníci.

Současně vydává YMCA knihu Jaroslava Šimsy, **Úzkost a naděje**. Obsahuje dopisy Šimsovy z let 1940 až 1945, kdy byl v nacistickém vězení a pak v táboře Dachau, kde zemřel 8. února 1945. Jaroslav Šimsa byl sekretářem YMCA a v letech 1933–1938 sekretářem Akademické YMCA. Dopisy byly určeny ženě, dětem a několik i přátelům; připojeny jsou také úvahy, které mohl poslat domů „načerno“, i kázání na 17. kap. Jeremiáše, které přednesl v táboře

Zveme Vás na uvedení obou knih, které se koná **v sobotu 17. ledna 2004 v brněnské Ymce, Kounicova ulice č.3 ve 14.00 hod.** Jsou zváni nejen členové evangelických sborů, ale i zájemci o historii okupace a odboje. Knihy bude možno zde i zakoupit. Uvedení bude přítomna i paní farářka Dagmar Schmidtová z Helmstettu, která přeložila knihu do němčiny. Ta vychází paralelně pod titulem Angst und Hoffnung. K uvedení knihy zahrají Petr a Dorotka Kellerovi.

Seniorklub YMCA Brno

příběhy ze života

Jednou, když jsem byl nováčkem na High School, uviděl jsem kluka z naší třídy, který šel ze školy domů. Jmenoval se Kyle. Vypadalo to, že nese domů všechny své učebnice. Myslel jsem si: „Kdo by odnášel v pátek všechny knížky? Musí to být pěkný trouba...!“

Já měl naplánovaný celý víkend – párty a fotbalový zápas s přáteli na zítřejší odpoledne... Pokrčil jsem rameny a šel dál. Jak tak jdu, uviděl jsem bandu kluků, co utíkali jeho směrem. Běželi na něj! Vytrhli mu knížky z rukou, podrazili nohy, takže přistál v blátě. Jeho brýle odlítly a viděl jsem je dopadnout do trávy asi tři metry od něj. Podíval se na mě a já uviděl ten strašný smutek v jeho očích. Rvalo mi to srdce... Příběhl jsem mu na pomoc a jak se plazil a hledal brýle, uviděl jsem v jeho očích slzy. Podal jsem mu je a řekl: „Tihle kluci jsou mizerové, neumějí se normálně chovat.“ Podíval se na mě, řekl: „Díky!“ a na jeho tváři se objevil úsměv. Byl to jeden z těch úsměvů, co projevují skutečnou vděčnost...

Pomohl jsem mu sebrat knížky a zeptal se, kde bydlí. Ukázalo se, že nedaleko mě. Ptal jsem se, proč jsem ho nikdy předtím nepotkal. Prý chodil na soukromou školu. (Nikdy dřív bych se nedal dohromady s klukem ze soukromé školy...!) Nesl jsem mu pár knížek a celou cestu jsme si povídali.

Ukázalo se, že je to prima kluk. Ptal jsem se, zda si nechce zítra zahrát fotbal. Prý „jo!“ Celý víkend jsme byli spolu venku a já poznal Kylea víc a oblíbil si ho. I mí přátelé ho vzali...

V pondělí ráno tu byl Kyle s hromadou knížek zpátky. Zastavil jsem ho a se smíchem řekl, že bude mít dobré svaly z těch knížek. Jen se smál a polovinu knížek mi naložil.

Během čtyř let jsme se stali nejlepšími přáteli. Poslední rok jsme přemýšleli o nějaké střední škole. Kyle se rozhodl pro Georgetown a já půjdu na Duke. Věděl jsem, že vždycky budeme přáteli a ty míle nebudou žádným problémem. On se chtěl stát lékařem a já hodlal využít stipendia na práci kolem fotbalu.

Kyle byl premiantem třídy, musel si tedy připravit proslov na závěrečnou slavnost školy. Zlobil jsem ho, že si zamachruje, ale byl jsem rád, že to nemusím být já tam nahoře a mluvit.

Závěrečný den byl tady. Viděl jsem Kylea, vypadal skvěle! Byl jeden z těch kluků, který dospěl a našel se během let na High School. Zesílil a moc mu slušely brýle. Měl víc děvčat než já, všechny ho milovaly, až jsem někdy žárlil... Dnes byl ten den! Viděl jsem, jak je nervózní z proslovu, tak jsem šel za ním, poplácal ho po zádech a řekl: „Hej, chlape, budeš dobře!“ Podíval se na mě tím vděčným pohledem, usmál se a „Díky!“ - řekl.

Začátek proslovu měl za sebou, odkašlal si a pokračoval: „Závěr školy je čas, abychom poděkovali všem, co nám pomohli přes tyto těžké roky. Rodičům, učitelům, sourozencům, možná trenérovi, ale hlavně přátelům. Jsem tady, abych vám všem, kteří jste něčí přátelé, řekl, že být někomu přítelem, to je ten největší dárek, který můžete komu dát! Řeknu vám příběh...”

Díval jsem se na něho nevěřícně, když začal vyprávět o dni, kdy jsme se poprvé potkali. Plánoval, že se o víkendu zabije. Mluvil o tom, jak si vyklidil školní skříňku, aby jeho máma s tím neměla později starosti, a nesl si věci domů. S vážností se na mě podíval a malinko se usmál: „Díky Bohu jsem potkal přítele. Ten mě zachránil od mého nevysloveného rozhodnutí...!“

Slyšel jsem to zděšený v davu, když ten příjemný a populární kluk nám řekl vše o svém nejslabším životním momentu. Viděl jsem jeho mámu a tátu, jak se na mě dívají s vděčností v očích. Dodnes si neuvědomuji hloubku svého činu...

Nikdy nepodceňujte sílu okamžiku. Jedním jediným gestem můžete změnit život člověka. Někdy k lepšímu, a taky občas k horšímu. Bůh nás vložil do života toho druhého, abychom někdy zasáhli.

„Přátelé jsou andělé, kteří tě postaví na nohy, když tvá křídla mají problém si vzpomenout, jak lítat.“

„Neexistuje žádný začátek nebo konec! Jediné co máš, je: teď!“

Včera je historie ..., zítra je náhodou ..., dnes je dárkem!

Z internetu stáhl Petr Zuka.

Z moudrosti chasidů

K sobě samému

Jednou řekl rabi Michal před velkým shromážděním: „Má slova by se měla poslouchat,“ a hned k tomu dodal: „Neříkám: ‚Poslouvejte má slova‘, říkám: ‚Má slova by se měla poslouchat‘ a tím míním, že i já bych měl svá slova poslouchat.“

V poslední hodině

Rabimu ze Zločova se jedné novoroční noci zjevil muž, který byl ve svém městě kantorem a nedávno zemřel. „Co tu děláš?“ ptal se rabi. Mrtvý řekl: „Jistě je rabimu známo, že této noci se znovu tvoří duše. A já jsem taková duše.“ „A proč tě poslali zpátky?“ vyptával se rabi dále. Mrtvý vysvětloval: „Vedl jsem na zemi bezúhonný život.“ „A přesto musíš znovu do světa?“ pokračoval rabi v otázkách. Mrtvý odpověděl: „Před smrtí jsem zkoumal své činy a zjistil jsem, že jsem vždy jednal správně. Srdce mi nad tím překypělo nadšením, a v tu chvíli jsem zemřel. A teď mne poslali na zem znovu, abych odčinil svou pýchu.“

Pravá moudrost

Rabi Chajim stál u okna a díval se na ulici. Když spatřil prvního náhodného kolemjdoucího, zaklepal na okenní tabulku a naznačil mu, aby vešel. Muž vstoupil do pokoje a rabi se ho zeptal: „Řekni mi - najdeš-li váček plný dukátů, vrátíš ho zpět jeho majiteli?“ „Rabi,“ řekl muž, „kdybych majitele znal, bez váhání bych mu nález vrátil.“ „Jsi blázen,“ řekl rabi. A znovu se postavil k oknu, zavolal si jiného chodce a položil mu tutéž otázku. „Nejsem přece blázen, abych dal z ruky peníze, které mi do ní spadly,“ odpověděl muž. „Jsi zlotřilec,“ řekl rabi a zavolal si třetího. Ten odpověděl: „Rabi, jak mohu vědět, na jakém stupni bych tehdy stál? Zda se mi podaří zvítězit nad zlým pudem? Možná mne přemůže, a já si přivlastním cizí majetek; možná však Bůh, buď požehnán, bude stát při mně a já vrátím, co jsem nalezl, pravému majiteli.“

„Jak ryzí jsou tvá slova,“ vykřikl rabi, „ty jsi pravý mudrc!“

vybráno z knihy Martina Bubera, Moudrost Chasidů, Kalich

Vojenští kaplani

Vojenští kaplani již delší dobu nejsou mezi příslušníky resortu obrany vnímáni jako nějaká exotická a nikam se nehodící skupina, ale stali se normální součástí života armády. A to jak armády v mírové situaci České republiky, tak v podmínkách zahraničních misí na Balkáně.

Vojenští kaplani jsou duchovní, které do jejich služby vysílají společně všechny křesťanské církve sdružené v Ekumenické radě církví a v České biskupské konferenci, aby ve vojenském prostředí sloužili všem, kteří o pomoc požádají.

Motivem pro službu vojenských kaplanů je parafráze zásadní věty z dokumentu katolické církve Radost a naděje, která říká: „Radosti a starosti vojáka jsou radosti a starosti vojenského kaplana.“

Ve službě duchovních v armádě se tedy nejedná o misijní hlásání víry - kaplan nikdy nemluví o věcech víry jako první; nejedná se ani o jakési moralizování a napomínání – základem pro kaplana je úcta ke svobodě každého jednotlivce; ale jde především o službu naslouchání, o službu spoluprožívání pracovních i osobních radostí i těžkostí v úctě k osobnímu tajemství každého, kdo se kaplanovi svěří.

Tato služba je náročná a my, vojenští kaplani, jsme velmi vděční, že v ní nejsme sami, že mezi sebou vytváříme ekumenické společenství, jež nás posiluje; že máme jistotu podpory mnoha lidí z různých církví, kteří se za nás modlí; že ve vlastní modlitbě nalézáme Boží posilu. Velmi si vážíme také vzájemně se doplňující spolupráce s vojenskými psychology a se všemi, kterým leží na srdci lidský rozměr života vojáků a jejich rodin.

Působnost vojenského kaplana

- Je přímo podřízen veliteli útvaru, u kterého vykonává svou službu.
- Zodpovídá za naplňování a dodržování pokynů hlavního kaplana ve své podřízenosti.
- Je poradcem velitele v oblasti duchovní služby, etických a morálních hodnot, náboženských otázek.
- Podporuje velitele velitelství a velitele všech podřízených stupňů v jejich odpovědnosti za naplňování a ochranu lidského rozměru života každého vojáka v činné službě a občanského zaměstnance.
- Zodpovídá za vytváření podmínek pro naplňování ústavně zaručených lidských práv, která souvisejí se svobodou vyznání pro pracovníky dané součásti ve všech situacích spojených s plněním jejich služebních a pracovních povinností.
- Poskytuje pomoc při řešení osobních krizí i těžkostí, které vznikají v pracovním, osobním a rodinném životě pracovníků velitelství a přímo podřízených součástí.
- Zajišťuje odborné vzdělávání v oblasti etiky a religionistiky formou přednášek, seminářů či besed.
- Vykonává nebo zabezpečuje duchovní službu pro příslušníky velitelství i přímo podřízených stupňů a jejich rodiny včetně bohoslužeb pro všechny církevní denominace sdružené v rámci České biskupské konference a v Ekumenické radě církví.

- Spolupracuje s duchovními církví a náboženských společností civilního sektoru, není-li činnost těchto duchovních v rozporu s posláním a působností rezortu ministerstva obrany.
- Spolupracuje s duchovními jiných armád v rámci mezinárodních vojenských aktivit.
- Spolupracuje s vojenskými lékaři, psychology a dalšími pracovníky, kteří zabezpečují sociální politiku na úrovni velitelství.

(Staženo z internetových stránek ministerstva obrany)

koutek pro mládež

Jako v zrcadle

Jednoho dne si císař zavolal lenního pána, který byl mezi poddanými známý krutostí a lakotou a šířil kolem sebe hrůzu. Císař mu řekl: „Chci, aby ses vydal na cestu kolem světa a našel tam skutečně dobrého člověka.“ Pán se poslušně vydal na cestu a začal hledat.

Setkal se s mnoha lidmi, rozmlouval s nimi a po dlouhé době se vrátil zpět do císařského paláce: „Veličenstvo, učinil jsem všechno, abych splnil, co jste mi nařídil, a hledal jsem opravdu dobrého člověka po celém světě. Každý je buď sobecký nebo nedobrý nebo má nějakou jinou špatnou vlastnost. Skutečně dobrý člověk neexistuje. Nikde na světě není k nalezení.“

Císař ho tedy poslal pryč a zavolal si jiného lenního pána, o kterém se vědělo, že je štedrý a velkodušný, a jehož měli poddaní rádi. Císař mu řekl: „Příteli, chtěl bych, aby ses vydal na cesty a našel mi skutečně zlého člověka.“

I tento pán poslechl a vydal se na cestu. Potkával se s mnoha různými lidmi, hledal mezi nimi a dost dlouhá doba uplynula, než se vrátil do císařského paláce. Oznamoval císaři: „Veličenstvo, nedokázal jsem úkol splnit. Někteří lidé jsou neopatrní, svedení, nebo se chovají jako slepí, ale nikde jsem nenašel skutečně zlého člověka. I když mají své chyby, všichni mají dobré srdce.“

Zapadalo slunce, když si chudý rolník sedl na zápraží a odpočíval po práci v parném dni. Kolem domu vedla cesta. Šel po ní cizí člověk a pomyslel si. „To bude nějaký lenoch, celý den tu vysedává a o práci ani nezavádí.“ O chvíli později tudy procházel jiný člověk a hlavou mu proběhlo: „To bude nějaký chlípník, který vyhlíží na zápraží děvčata a potom jim dělá nemravné návrhy.“

Potom se cestou ubíral třetí člověk a pomyslel si: „Ten muž asi celý den pracoval a teď si užívá zaslouženého odpočinku.“

Ve skutečnosti toho víme málo o muži, který seděl na zápraží. Ale zato jsme se dozvěděli mnohé o třech kolemjdoucích: první byl lenoch, druhý běhal za děvčaty a třetí byl pracovitý člověk.

Vše, co říkáš, promlouvá o tobě. Zejména když mluvíš o někom jiném.

ze staršovstva

Brno I

Staršovstvo se sešlo nejprve na mimořádné schůzi 20.11. Byl vybrán návrh na nový stůl Páně a čtecí pult do Komenského kostela. Ze tří návrhů, které doporučila liturgická komise, byl po delší diskusi zvolen návrh č. 2, jehož autorem je dr. Karel Rechlik. O realizaci návrhu rozhodne staršovstvo při tvorbě rozpočtu na rok 2004.

Rádná pracovní schůze projednala nejprve přípravu bohoslužeb a sborových akcí v nejbližším období. Doporučila také termíny sborových pobytů na Blažkově a vzala na vědomí půjčku od sboru CB Betanie na realizaci výměny topidel v Betlémském kostele. Ta proběhla začátkem prosince nákladem cca 100 tisíc Kč. Akci zajišťoval bratr Rybářík.

Starostovi obce Újezd u Brna ThDr. Janu Hradilovi bylo zasláno poděkování za nákladnou opravu evangelického hřbitova v Rychmanově, která byla provedena na náklady obce. Během prosince byla zakoupena a spuštěna nová počítačová síť ve sborové kanceláři. Trvalý úkol správy této sítě převzali bratři Grombířik, Sedláček a Pecina. Školení pracovníků kanceláře slíbila provést sestra Kratochvílová. Stavební komise doporučila pokračovat v příštím roce s dostavbou sborových místností a pověřila bratra faráře jednáním s architektem. Bratr kurátor podal zprávu z konventu. Kladně byly vyřízeny dvě žádosti o finanční výpomoc. Sestra farářka informovala o termínech pozvání, které jsme dostali z partnerského sboru v Basileji.

jg

Brno II

Mrazivý večer a křišťálově jasná obloha s úplňkem patřily k neobvyklým atributům času pro poslední setkání staršovstva v tomto kalendářním roce. Staršovstvo krátce rekapitulovalo výsledky proběhnuvšího seniorátního konventu a vedlo rozsáhlejší rozhovor o adventních službách Božích v Blahoslavově domě z 30. listopadu, z nichž uskutečnila přímý přenos Česká televize. Postoje k uskutečnění shromáždění i přenosu, s nimiž jsme měli možnost se seznámit byly velmi rozmanité; od naprostého a rozhořčeného odmítnutí v jednom případě na jedné straně až po několik hlasitě pochvalných hodnocení bez jakékoli další kvalifikace na straně protilehlé. Tyto jmenované postoje je však zapotřebí pokládat za výrazně extrémní; odhlédneme-li od nich, ukáže se několik rysů, které v hodnoceních převažují: Televizní přenos předával pro diváka „běžné“ evangelické služby Boží se sv. večeri Páně, bez strojených situací; slavnostnost byla přirozená, nikoli nadnesená. Televizní práce sama nevytvářela zdůrazněné umělé efekty, spíše usilovala profesionálně prezentovat děj právě probíhající v kostele. Obsah sdělované zvěsti a smysl vykonávaného děje se zdál být vnímatelný i pro nezaujaté, spíše náhodné televizní diváky. Lze s dobrým svědomím říci, že při náležitém respektu ke specifikům daného média je tato forma zásadně použitelná pro zvěstování, pozvání do společenství a s výraznou výhradou i pro prezentaci církve, obzvl. i evangelické církve na veřejnosti. Dobře a vhodně působili všichni, jimž kamery věnovaly zvláštní pozornost; obzvláštní uznání je třeba vyslovit celému pěveckému sboru Cantate Domino. - - I přesto, že na konci roku se v Blahoslavově domě neprovádějí žádné stavební úpravy, hospodářské záležitosti zaměstnávaly presbyterky a presbytery opět po značnou část schůze. - - Život sboru se v těchto dnech děje ve znamení adventu a vánočního času. Vstup do vánočních svátků bude tentokrát opět patřit dětem; nedělní škola připraví služby Boží ve čtvrtou adventní neděli 21.12. - - Od počátku ledna bude pak před organizační komisí staršovstva úkol připravit ve sboru jarní volbu staršovstva nového.

Jaroslav Vítek*
